

Memento:

1945.04.23: Szentesen letartóztatják Lakos József rendőr őrnagyot, a város rendőrkapitányát, majd 1946 februárjáig internálják. Nem akar belépni a kommunista pártba, ezért többször durván bántalmazzák és kínozzák az őrizet ideje alatt.

1946.03.07: A szentesi kórházban a kommunista R Gárda tagjai meggyilkolják Lakos József volt szentesi rendőrkapitányt, akit 46. február 19-én, Futó Dezső parlamenti interpellációját követően helyeztek szabadlábra. (Dadi Imre, aki mint az MKP Csongrád megyei titkára utasítást adott a gyilkosságra, rövid vizsgálati fogság után, 1948. január végén közkegyelemmel szabadul.)

De hogy keveredett Apátok „ezek” közé?

**Korondi Béla útja a kommunisták akasztófájához
Lejegyezte: György fia**

Idegenek, sőt a közelmúlt magyar történelmét, családjunkat, édesapánkat közelebből nem ismerő, nemzeti, vallásos gondolkodású barátaink is gyakran nekünk szegezték ezt a kérdést.

Vagyis, egy nyugalmazott m.kir. őrnagy legidősebb fiából, aki bencés diákként még azon gondolkodott, hogy pap lesz, majd önkéntes évének leszolgálása után erdőmérnöki diplomát szerzett, csendőrtiszti tanfolyamot végzett a Ludovikán, csendőr századosként vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó parancsára részt vesz az 1944 okt. 15-i kiugrási kísérlet előkészítésében, a fegyverszüneti tárgyalásokra utazó bizottság Moszkvába juttatásában, a nyilas hatalomátvétel után a németellenes ellenállásban, a GESTAPO fogságából megszökve a gellérthegyi Citadella ostromában, **hogyan lesz „kommunista” rendőrezredes?**

Rövid választ könnyű adni, Istenbe vetett hite, feltétel nélküli hazaszeretete, kötelességtudata, a II. Világháború utáni magyarországi helyzet, erre a kényszerpályára sodorta. Hasonlóan gondolkodó, a nációkkal ugyancsak szembefordult bajtársaival azt vallották, **„a történelmet emberek csinálják”, s** megpróbálták történelmet csinálni, minden rendes embert arra buzdítottak, hogy vállaljon feladatot.

A kockázatos vállalkozás már 1943 elején kezdődött.

1943 jan. 12-én a hatalmas szovjet túlerő a „**Don kanyarnál**” áttörte a magyar 2. hadsereg hősiességgel védekező, gyengén felszerelt, cérnávékony védővonalát (1 m frontszakaszra 1 katona jutott). A hadsereg zömét csak hatalmas áldozatokkal sikerült a körülzárástól megmenteni.

Nem sokkal ezután, **Sztálingádnál, 1943 jan. 31-én** a **Paulus** tábornok által vezetett, körülzárt német hadsereg adta meg magát, tisztikarával együtt.

Ha Magyarország felelős vezetői eddig nem látták volna, ettől a pillanattól kezdve nyilvánvalóvá vált, hogy emberi számítások szerint Németország és szövetségesei

elveszítették a háborút. Ennek megfelelően, Horthy Kormányzó úr tájékoztató megbeszéléseket kezdett az angolszász hatalmakkal.

A sztálingrádi vereség után, a m.kir Csendőrség Felügyelője (parancsnoka) vitéz Faraghó Gábor altábornagy és helyettese v. Poltáry Vilmos v.örgy. (anyai Nagypám) Budapesten a Déli-Pályaudvarnál haladtak gépkocsijukkal, amikor a Felügyelő úr helyetteséhez fordult, és jelentőségteljesen ránézve, megkérdezte: „Tábornok úr, hajlandó Horthy Kormányzó úr utasításait minden körülmények között végrehajtani?” És a vejei? Nagypám igenlő válasza után, fiaként szeretett veje, Korondi Béla cső.szds. a Belügyminisztérium Államvédelmi Központ parancsnok helyettesének, v. Kudar Lajos cső. ales-nek segéd-tisztje, egyre több „angolszász” feladatot kapott, sőt a Pumáknál repülőorvos százados vejét is bevonták a titkos feladatok végzésébe. (Gyógyszerszállítmány a Titó ellenes szerb partizánoknak, német dokumentáció megszerzése stb.)

Az 1944.okt.15-i sikertelen kiugrási kísérlet utáni, 29 napos Gestapo fogságából Korondi Béla 1945 januárban, csodával határos módon megszökött és Pesten, majd a Böszörményi úti csendőrlaktanyában bujkálva, csodálatos, jellemét tükröző, hitvallást, búcsú leveleket hagyott hátra. 25 tiszt, két csendőr tanszázad és a lóellátó társaságában, **február elején „átálltak”, szovjet fogságba estek.** Választhattak a fogság és szovjet csapatokkal való együttműködés között. A „vállalkozók” részt vehettek a Citadella ostromában, 60% veszteséggel, majd Buda ostromában teljesítettek járőrszolgálatot. Buda eleste után a Vörös Hadsereg tömegével hurcolta el a városból „malenkij robotra” (egy „kis” kényszermunka) a hadifoglyokat és az utcán összefogdosott polgári lakosságot. A fogságba esést túlélő katonák nagy része fogolytáborba kerül, csak kisebb részüket alkalmazza a Szovjet Hadsereg segédszolgálatokra, járőrözésre, mert a román szövetségesek tiltakoznak, félnek, hogy a fegyverszüneti tárgyalásokon benyújtjuk a számlát a segítséért.

Korondi Bélát a 320-as szovjet hadosztály 801-es ezrede egészen a Veszprém közelében folyó harcokig magával vitte. A debreceni kormány itt, Vörösberényben találta meg, és rendelte vissza Debrecenbe, 1945 márc. 25-én.

A szovjet szolgálatból való szerencsés megmenekülése után, a kommunista vérpadhoz vezető úton még a debreceni kormány három magas rangú tisztje, a miniszterelnök, vitéz lófő dálnoki Miklós Béla vezérezredes, vitéz nemes Vörös János vezérezredes, honvédelmi miniszter (Édesapánk mentette meg a nyilas letartóztatástól) és vitéz Faraghó Gábor vezérezredes, közellátási miniszter (a csendőrség volt felügyelője) indította el. Ők álltak érte jót, a csendőrtisztek igazolásával foglalkozó bizottság előtt (lásd az igazoló bizottság **1945. július 28-án kelt igazoló jegyzőkönyvét**) és így került – néhány hónapra (1945. aug. 1-től 1946. márc. 29-ig) – a Honvédelmi Minisztérium Pálffy György vezette, Katona Politikai részlegéhez.

1945 augusztus 9-én a Katpol hírszerző alosztályra osztják be századosi rangban. Augusztus közepén egy elhurcolt javakat kereső kormánybizottsággal Ausztria szovjet megszállási zónájába megy, ahonnan autóval átlóg Bajorországba, az amerikai zónába, ahol anyai Nagyszüleimmal, Édesanyámmal, Édesanyám nővérével és családjával „hadifogolyként” tartózkodunk.

Másnap már indulunk is haza, a zónahatáron egyedül megy át, mi Anyuval gyalogosan sétálunk át egy kis szatyorral, gyerekholmimmal. Ettől kezdve Nagypám, Poltáry Vilmos levélnaplót ír Édesanyámnak és nekem, ma is birtokomban lévő, tanulságos kortörténeti emlék.

Korondi Béla 1945 szept. 28-án belép a Kommunista Pártba, okt. 8-án kinevezik a Kémelhárító alosztály II. vizsgálati-főcsoport vezetőnek, előléptetik őrnagynak. Erről levélben azonnal értesíti Bajorországban amerikai fogságban lévő apósát, és sógorát, dr. Szimonisz Lászlót, a „Pumák” repülőorvosát. Nagypám az október 10-én feladott levelet nov. 23-án kapja meg s következőt írja naplójába:

„Délután Anyussal a templomba mentünk, hogy megköszönjük a levelet és Gyurikánk őrnagyi kinevezését. Éljen Gyuri őrnagy! (A család Gyurinak hívta Édesapámat.) Fiatalkorban érted el azt, amit mások 10-13 századosi év után. Igazán boldogok vagyunk és össze vissza ölelgetünk. Isten tartson!!!”

Teljesen természetesnek veszi, hogy veje a kommunisták vezette HM szolgálatába lép, hisz ez a szakmája.

Nagyszüleim 1946 március elején érkeznek haza nyugatról. Néhány nappal ezután 1946 márc. 29-én Korondi Bélát osztályvezetői napi parancsban áthelyezik a II. Főcsoport állományából a Határügyi alosztály 1/b (elhárítás) vezetőjének. 1946. nov. 20-ig itt szolgál.

A Horthy Miklós parancsára, vagy egyéb tényezők hatására németekkel szembe fordult, vagy az egyszerűen csak hivatásukat szerető, az igazoló bizottságok által igazolt, tovább szolgálásra jelentkezett hazafias érzelmű fiatal csendőr, rendőr és honvéd tisztnek sietni kellett, hogy ne szoruljanak ki teljesen a nemzeti fegyveres testületek létrehozásából, hisz mintegy fél éves hátrányuk volt a kommunistákkal szemben, s a nemzetközi helyzet sem nekünk kedvezett. A szovjetek támogatásával, még Budapest ostromának befejezése előtt **1945.02.01**-én, a pszihopata kommunista **Péter Gábor**, 4 elemi végzettségű vezetésével megkezdte működését a Magyar Államrendőrség Budapesti Főkapitányságának Politikai Rendészeti Osztálya (PRO), majd **február 26**-ától a Vidéki Főkapitányság Politikai Rendészeti Osztálya – az ugyancsak kommunista **Tömpe András** vezetésével.

A koncentrációs táborokba deportálástól Dienes András csőgazdasági szds. segítségével megmenekült Péter Gábor, később a hírhedt ÁVO (Államvédelmi Osztály) majd az ÁVH (Államvédelmi Hatóság) vezetője, közismert kijelentését: „az Andrássy utat keresztény fejekkel fogom kikövezni”, mint az Andrássy út 60 alatti kegyetlenkedések igazolták, nem üres fenyegetésnek szánta, tehát a régi tisztnek igyekezni kellett, hogy pozícióba kerüljenek és a vérgőzös bosszúállást lefékezzék.

Buda ostromával közel egy időben (**1945.02.04-12.**) tartották a szövetséges hatalmak híres **Jaltai** konferenciájukat, Churchill, Rooseveltt és Sztálin részvételével. Megegyezés született, hogy a Szovjetunió belép a Japán elleni háborúba és beleegyezését adja az Egyesült Nemzetek Szervezetének alakuló közgyűlésének összehívásához. Lengyelország határait nyugati kompenzáció mellett, keleten a Curson vonal mentén húzzák meg, a kelet-európai kisállamokban **ideiglenes koalíciós kormányokat** hoznak létre a demokratikus pártok részvételével. (Arra, hogy a koalíciós kormányok összetételének a választási eredményekhez a szovjet megszállás miatt semmi köze nem lesz, akkor még senki sem számított.)

A németellenes harcban részt vett, elhivatott régi tiszték többsége, a helyzetet, erőviszonyokat felmérve, már 1945 őszén belépett a Kommunista Pártba.

Szaktudásukkal az új munkáskáder tiszték nem tudtak versenyezni, ezért pártvonalon támadtak, de a régiek keményen védekeztek.

1946 májusában egy hónapos ideológiai képzésen vesznek részt, Illy Gusztáv (ludovikás), Földi Lajos (ludovikás), Jánosi Ferenc, Korondi Béla (ludovikás), Németh Dezső (ludovikás), Nyerges Pál (ludovikás), Pataki Ernő, Pórfy György (ludovikás) és Szigethy Miklós (régikommunista tanár). **1946 júliusban** Korondi Béla, Németh Dezső és Nyerges Pál, három kökemény hazafi, a Katpol pártszervezetének vezetőségébe is bekerülnek. Az első kettőt 1949 okt. 24-én kivégezték, Nyerges megúsza 5 év börtönnel, Recskkel, Illyt és Pórfyt 1950 aug. 19-én végezték ki, sírjuk Édesapám sírjától néhány méterre van. Dr. Jánosi Ferenc is hasonló sorsra jutott. Szigethi amikor később le akarják tartóztatni, föbelövi magát, a többiek sorsát nem ismerem. A párttitkár, Kornis Pál, esküvői tanúja, Pálffy György kérésére, 1946 május 18-án a Feneketlen tónál levő ciszter templomban tartotta esküvőjét. Akkor még nem alakult ki a kommunista pártról az a szörnyű kép, amit mi ma ismerünk, igyekeztek a közvéleményt becsapni. Korondi Béla a Karolina úti központi párt-iskolától alig kétszáz méterre, együtt lakik vitéz Poltáry Vilmos nyá. m.kir. vezérőrnaggyal, apósával. Azóta szerzett tapasztalataink alapján szinte el sem hisszük hogy ez megtörténhetett, ráadásul példás szeretetben. Eszébe sem jutott a karrierjét esetleg veszélyeztető rokonságot eltagadni. Nagyszüleim néha megkérdezték, „mi lesz veled ha kimennek az oroszok?“, de megnyugtatta őket: „bár úgy lenne, majd Apus igazol”.

1946 végén a BM Rendőrség Karhatalmi alosztályának vezetője lesz, 1947.dec.31-ig, majd a Kiképzési alosztály vezetője 1948 szept. 30-ig. Ekkor már egyre keményebben támadják őt és régi tisztársait, Oszkó Gyula r.ezds. (1948-tól a BM személyzeti osztály vezetője) és társai, hogy a „**csendőr vonal**” nem szívleli a munkáskádereket, elnyomják őket és nem hajlandók velük együtt dolgozni és fasiszta, horthyista tisztekkel veszik magukat körül. Ezért az 1948-as tagrevíziónál kizárták őket a pártból. A kizárást a Belügyminisztérium Revíziós Bizottsága (tagjai Kádár János, Péter Gábor, Veres József) az érintettek használhatósága, tudása miatt megsemmisíti. (Lásd a perújrafelvétel során az ÁVH által 1954 július 14-én Oszkó Gyula kihallgatásáról felvett jegyzőkönyvet, melyből világosan látható a kommunista munkás-káder emberi sértettsége, féltékenysége a nála minden szempontból különb régi tisztékkal szemben. Még édesapám perújrafelvételénél sem tudta leplezni gyűlöletét, megrögzött fasisztának nevezte. Ez nem gátolta abban, hogy Édesapám rehabilitálása után, a díszes újrateremtésen tartott beszédében mint a legjobb bajtárs és barát beszéljen: „Többet ilyen jogtalanság nem fordulhat elő, ha valaki ilyesmit megpróbálna, géppisztolyainkkal találja magát szemben!” mondta 1956 október 13-án, a Farkasréti temetőben, a véreskezű Farkas Mihály volt Honvédelmi miniszter letartóztatásának és 7 kivégzett tiszt újra temetésének napján.

Mégis, néhány hónap múlva, a forradalom után, újra kezdődtek a kivégzések, folytatódott a régi tiszték kiirtása. Például, 22 csendőr tisztet és tiszthelyettes végeztek ki 1961-ig, mint potenciális ellenséget. Kutyából nem lesz szalonna!

De térjünk vissza 1948-ba. Megindult a Magyar Királyság intézményrendszerének teljes felszámolása. A kommunista önkény több mint 4000 egyházi iskolát államosított, majd 48

Karácsony másodnapján, letartóztatják Mindszenty József hercegprímást és koholt vádak alapján börtönbe zárják. Nagyanyám elmesélése szerint, Édesapám ezekben a napokban egyszer nagyon rosszkedvűen ment haza. Megkérdezte: valami baj van? Mint aki a saját jövőjét látja, válaszolt: „**Hát Anyus, ha én egyszer ezeknek a kezébe kerülnék, szó nélkül aláírnám a saját halálos ítéletemet, mert ismerem a módszereiket!**”.

1948 okt.1-től Édesapám a BM Szervezési és szolgálati ügyosztály vidéki alosztály vezető, letartóztatásáig, 1949 július 6-ig. **A rokonság és a barátok hiába próbálták nyugatra menekülésre bírni, válasza:** „Nem lehet, látom mit csinálnak az elmenekültek családjával”, s **maradt. Talán bízott benne, hogy megúszhatja? Vagy ilyen bátor volt?**

A HM Katona Politikai Osztály (többnyire nemzeti érzelmű régi tiszték) és az ÁVH (főleg munkáskáder, és Moszkvát járt tiszték) hatalmi harcából végül is a szovjet megszállók által támogatott 1949-es kommunista hatalomátvételben, az ÁVH került ki győztesen, a továbbszolgáló tiszteket 1949-1950-ben szinte 100%-ban eltakarították, sokszor fizikailag is megsemmisítették. Közöttük volt sajnos Édesapám, Korondi Béla is.

Legfelsőbb Bíróság Korondi vádlottnál is (szerk.megj. : itt már helyesen, „i”-vel írják a nevét) a részleteiben is megvizsgálta a terhére rótt bűncselekmények kapcsán felhozott tényeket. A feltárt bizonyítékokból kitűnt, hogy az alapeljárásban az ítékezés alapjául szolgáló tényállás hamis bizonyító eszközök alkalmazásával keletkezett. A perújítási tárgyaláson beigazolást nyert, hogy Korondi Béla korábbi beismerő vallomását testi kényszer, illetve rábeszélés és félrevezetés alapján tette meg. A Legfelsőbb Bíróság a perújítási tárgyaláson tanúként hallgatta ki azokat a személyeket, akik Korondi kihallgatását 1949-ben lefolytatták. Károlyi Márton tanú elmondotta, hogy Korondi Bélát csak egy ízben hallgatta ki, amikor elébe tárta Rajk és Pálffy vallomásait, amelyben azok beismerték a fegyveres puccs megszervezésének a tervét. Korondi Béla még ezután sem volt hajlandó elismerni, hogy részese lett volna az állam ellenes szervezkedésnek. A tanú elmondotta, hogy tisztában volt azzal, miszerint Korondit ismételten durván bántalmazták kihallgatói, Horváth (Hamburger) Sándor av.alezr., és Varga Tibor av.örgy. Ezért olyan értelmű javaslatot tett Korondinak, amelynek a rövid tartalma az volt, hogy nincs értelme, hogy tovább veresse magát, mert előbb utóbb úgy is alá kell írja a Rajk és Pálffy vallomásával azonos tartalmú jegyzőkönyvet. Ennek eredménye képen Korondi egy egészen rövid jegyzőkönyv formájában elismerte az államellenes szervezkedésben és puccsban való részességét.

Faludi Ervin volt av.fhdgy. tanú, aki abban az időben a volt Államvédelmi Hatóságon mint vizsgáló teljesített szolgálatot és részt vett a Rajk-Pálffy ügyben letartóztatott személyek kihallgatásában, előadta, hogy a kihallgatók a legdurvább fizikai kényszert alkalmazták a gyanúsítottakkal szemben. Vallotta ez a tanú azt is, hogy a letartóztatott gyanúsítottak ellen, általában semmiféle konkrét bizonyíték nem volt és a vádat törvénytelen módszerek alkalmazásával állították össze. Ennek alátámasztására elmondotta, hogy Károlyi Márton volt államvédelmi alezredes neki dicsekedve mesélte, a Rajk per tárgyalása idején, hogy Korondival egy olyan vallomást íratott alá a saját kitalálása alapján, hogy Korondinak és az államellenes szervezkedés többi vezetőinek a célja Rákosi, Gerő és Farkas elvtársak meggyilkolása volt, s arra egy konkrét tervet is kidolgoztak. Károlyi azt is elmondotta

Faludi Ervin tanúnak, hogy amikor Péter Gábor tudomást szerzett ezen jegyzőkönyv tartalmáról, azt kifogásolta, azt állítva, hogy annak tartalma olyan nyilvánvaló hazugság, hogy azzal nem lehet a nyilvánosság elé lépni. Ennek ellenére a volt Államvédelmi Hatóság vezetői a későbbiek során megváltoztatták korábbi nézetüket és felhasználták a Károlyi által kezdeményezett koncepciót.

A kihallgatók fenti vallomásából és a Legfelsőbb Bíróságnak a hasonló jellegű bűnügyek vizsgálata során nyert tapasztalatai alapján ezen vádlottnál is azt a végső következtetést kellett levonni, hogy a bűnügynek az anyaga nem más, mint Korondi erőszakkal kivett beismerő vallomásából és vádlott-társainak hasonló terhelő vallomásaiból összeállított vádaknak a halmazata, amit semmi egyéb biztosíték nem támasztott alá. Korondi Béla cselekménye vonatkozásában egyetlen tanút sem hallgattak ki az alapeljárás során. A kihallgatók vallomásai és Pálffy György I.r. vádlott ügyében államellenes szervezkedés büntetvével kapcsolatban már kifejtett indokok alapján, a Legfelsőbb Bíróság teljesen alaptalannak találta azt a vádat, hogy Korondi Bélának bármilyen szerepe lett volna az állítólagos államellenes összeesküvésben, vagy akár egy ilyen szervezkedésről tudomással bírt volna. Erre való tekintettel, Korondi Bélát az államellenes szervezkedés vezetése büntetvének a vádja alól büncselekmény hiányában felmentette.

A budapesti központi katonai ügyészség vádirata Korondi Béla vonatkozásában tartalmazza azt a vádpontot is, hogy a vádlott először a honvédségnél, majd pedig a Belügyminisztériumba fasiszta beállítottságú régi horthysta tiszteket igyekezett visszahozni ezekhez a fegyveres testületekhez, illetve, azokat magas beosztásokba helyezte. Az alapeljárással kapcsolatban is megállapította a katonai bíróság Korondi Béla bűnösségét, amit az államellenes szervezkedés vezetése büntetvének a keretén belül látott értékelhetőnek.

A Legfelsőbb Bíróság megvizsgálta, hogy a vádlott fenti cselekményeit nem követte-e el függetlenül a szervezkedés büntetvéttől, mert a horthysta tisztekkel kapcsolatos fenti bűnös magatartása, amennyiben az beigazolást nyer, önmagában is büncselekményt képez, a szolgálati hatalommal való visszaélés büntetvéttel. Ennek a tisztázása érdekében a Legfelsőbb Bíróság tanúként hallgatta ki Oszkó Gyula rendőrezredest, aki a vádbeli időben a Belügyminisztérium személyzeti osztályának vezetője volt és jól ismerte Korondi Béla tevékenységét. Oszkó Gyula tanú előadta, hogy Korondi Béla valóban régi tisztekkel vetette magát körül és általában azokat is helyezte el fontos pozícióba a vezetése alatt álló osztályon. A tanú véleménye szerint Korondi nem nagyon tudott együtt dolgozni az új rendőrtisztekkel. Arra határozott vallomást tett, hogy amikor a személyzeti osztály vezetője volt, Koronditól soha nem kapott olyan javaslatot, hogy volt horthysta tiszteket vegyenek fel a rendőrség állományába. Általánosan értékelve Korondi Béla magatartását, - a tanú véleménye szerint, - a horthysta tiszteknek a vádlott részéről történt bizonyos támogatása nem volt tudatos tevékenység, hanem az csupán általános beállítottságából és neveléséből fakadt, mert azelőtt **csendőrtiszt volt és múltjával nem tudott szakítani**. Mindezekre tekintettel, a Legfelsőbb Bíróság nem látta beigazolva, azt a terhére rótt bűnös tevékenységét sem, hogy a honvédséghez és a rendőrséghez meg nem engedett módon, volt horthysta tiszteket hozott vissza, illetve magasabb beosztásokba helyezett. **Így a Legfelsőbb Bíróság csupán azt tudja megállapítani a vádlottról, ami a teljesen érdektelen tanúvallomásból kitűnik, hogy az általa vezetett osztályon a Belügyminisztériumban főleg fasiszta beállítottságú régi tisztek voltak, s idegenkedett az új rendőrtisztektől, s így azokat munkájukban nem segítette. Ez a magatartása azonban**

bűncselekményt nem képez, hanem csupán azt bizonyítja, hogy mint régi csendőrtiszt, korábbi beállítottságán nem tudott változtatni és így népi demokratikus rendszerünk fejlődésével nem tudott lépést tartani.”

Miért éppen őt választották ki a Rajk per egyik szereplőjéül? A Moszkvát járt kommunisták, Rákosi, Gerő, Farkas, Révai, már 1945-től készültek a régi tisztekkel s magyar és Ny-európai párttársaikkal való leszámolásra. (Ezek biztosan Horthy besúgók voltak!) Édesapánkat gyűlölték, mert különb volt náluk! S nem csak öltözködésében, mindig tiszta, jól vasalt ruhájában, emberségében, tisztességében, hanem szaktudásában is. Nem hunyászkodott meg az új uralkodó osztály előtt, nem nézte el hibáikat. (Az egy évvel későbbi Sólyom perben Farkas Mihály ugyanezért gyűlölte a vezérkari iskolát is kiváló eredménnyel végzett régi tiszteket). Jobb az ilyen tartású emberektől megszabadulni! Hisz ez az ember már a náccal is szembefordult hazája védelmében! Így két legyet ütünk egy csapásra. Moszkva kívánságának is eleget teszünk, ami a lakosság és a régi tisztek megfélemlítését illeti, megszabadulunk egy embertől, akinek lelkiismerete van, s esetleg akadályoz bennünket a törvénytelen ségek végrehajtásában.

Az ítéletet a Margit körúti fogházban, (a Mamut II és az Ipari Minisztérium helyén állt a 70-es évekig, ma az akasztófa helyén autóparkoló van)

1949 okt. 24-én végrehajtották.

Édesapám utolsó üzenete a jelenlévők szerint:

„Ezért még megfizettek, hazug gyilkosok!”

Sajnos, ez egyben utolsó tévedése is! Sorstársaival együtt, a Gödöllő környéki incsői erdők második világháborús lövészárkaiban, egymásra dobálva, ássák el őket. (Más forrás szerint a váci rabtemetőben.) Halotti bizonyítványt mind a mai napig nem kaptunk. Az eredeti, orosz nyelven írt tárgyalási jegyzőkönyveket megsemmisítették.

Élt 35 évet.

Kínzóit, gyilkosait mai napig nem vonták felelősségre.

A hatalom közismerten az ő utódaik kezében van.

Hagyatéka: egy 25 éves özvegy (Édesanyánk) és 3 gyerek, valamint Istenhit, és hazaszeretet.